

OBRO
FILMARINA
ESPASALlibres
confinats?

Diuen que a França i a Anglaterra han repuntat les vendes de *La pesta*, d'Albert Camus, el clàssic sobre una epidèmia a la ciutat d'Oran, a Algèria, que va ser llegit aleshores com una metàfora del nazisme, però que aguanta qualsevol altra lectura. He recuperat l'exemplar que vaig llegir amb dinou anys i l'he trobat tan lluminós i inquietant com aleshores (i una mica més feixuc, també): "Una manera còmoda de conèixer una ciutat és esbrinar com s'hi treballa, com s'hi estima i com s'hi mor".

UNA EDITORIAL HAURIA DE SER, SOBRETOT, EL SEU FONS: CALDRIA REEDITAR SUSAN SONTAG

Amb les notificacions sobre coronavirus que salten cada cinc minuts al mòbil, he continuat buscant llibres sobre pestes, epidèmies i malalties al catàleg de Biblioteques de Barcelona (l'extensió natural de la meua biblioteca) i hi he trobat exemplars del *Diari de l'any de la pesta*, de Daniel Defoe, que es considera el primer llibre de ficció sobre una epidèmia mortal i que és una lectura apassionant. També hi he trobat, en una secció de medicina (ah, les classificacions de llibres, quin gran misteri!), l'assaig clàssic de Susan Sontag *La malaltia com a metàfora*, sobre la tuberculosi i el càncer. Amb lucidesa i una capacitat analítica intacta (l'escriptora estava malalta) explica com aquestes malalties van marcar el camí de l'individualisme en assenyalar persones concretes i aïllar-les de la societat, com es van adaptar als cànons romàntics, com es van convertir en una condemna per a segons quins models de vida. I com les metàfores que generen "són sobretot un vehicle per a les grans insuficiències de la nostra cultura: per a les nostres actituds superficials sobre la mort, per a les nostres ansietats respecte dels sentiments, per a la nostra incapacitat de construir una societat industrial avançada que reguli el consum d'una forma adequada".

Aquest llibre el va traduir Empúries al català i Taurus al castellà als anys noranta, i potser uns editors veloços i desperts com guineus podrien fer que el tornéssim a tenir a les llibreries. Perquè les intuïcions de Sontag eren clarividents i s'adaptaven com un guant als nostres dies, però sobretot perquè era feina feta i perquè una editorial hauria de ser, sobretot, el seu fons. ♦♦

S. PAGET / WIKIMEDIA COMMONS

Retorn d'entre els morts
per fer meravellesLLUÍS-
ANTON
BAULENAS

Amb les notificacions sobre coronavirus que salten cada cinc minuts al mòbil, he continuat buscant llibres sobre pestes, epidèmies i malalties al catàleg de Biblioteques de Barcelona (l'extensió natural de la meua biblioteca) i hi he trobat exemplars del *Diari de l'any de la pesta*, de Daniel Defoe, que es considera el primer llibre de ficció sobre una epidèmia mortal i que és una lectura apassionant. També hi he trobat, en una secció de medicina (ah, les classificacions de llibres, quin gran misteri!), l'assaig clàssic de Susan Sontag *La malaltia com a metàfora*, sobre la tuberculosi i el càncer. Amb lucidesa i una capacitat analítica intacta (l'escriptora estava malalta) explica com aquestes malalties van marcar el camí de l'individualisme en assenyalar persones concretes i aïllar-les de la societat, com es van adaptar als cànons romàntics, com es van convertir en una condemna per a segons quins models de vida. I com les metàfores que generen "són sobretot un vehicle per a les grans insuficiències de la nostra cultura: per a les nostres actituds superficials sobre la mort, per a les nostres ansietats respecte dels sentiments, per a la nostra incapacitat de construir una societat industrial avançada que reguli el consum d'una forma adequada".

Amb les notificacions sobre coronavirus que salten cada cinc minuts al mòbil, he continuat buscant llibres sobre pestes, epidèmies i malalties al catàleg de Biblioteques de Barcelona (l'extensió natural de la meua biblioteca) i hi he trobat exemplars del *Diari de l'any de la pesta*, de Daniel Defoe, que es considera el primer llibre de ficció sobre una epidèmia mortal i que és una lectura apassionant. També hi he trobat, en una secció de medicina (ah, les classificacions de llibres, quin gran misteri!), l'assaig clàssic de Susan Sontag *La malaltia com a metàfora*, sobre la tuberculosi i el càncer. Amb lucidesa i una capacitat analítica intacta (l'escriptora estava malalta) explica com aquestes malalties van marcar el camí de l'individualisme en assenyalar persones concretes i aïllar-les de la societat, com es van adaptar als cànons romàntics, com es van convertir en una condemna per a segons quins models de vida. I com les metàfores que generen "són sobretot un vehicle per a les grans insuficiències de la nostra cultura: per a les nostres actituds superficials sobre la mort, per a les nostres ansietats respecte dels sentiments, per a la nostra incapacitat de construir una societat industrial avançada que reguli el consum d'una forma adequada".

Amb les notificacions sobre coronavirus que salten cada cinc minuts al mòbil, he continuat buscant llibres sobre pestes, epidèmies i malalties al catàleg de Biblioteques de Barcelona (l'extensió natural de la meua biblioteca) i hi he trobat exemplars del *Diari de l'any de la pesta*, de Daniel Defoe, que es considera el primer llibre de ficció sobre una epidèmia mortal i que és una lectura apassionant. També hi he trobat, en una secció de medicina (ah, les classificacions de llibres, quin gran misteri!), l'assaig clàssic de Susan Sontag *La malaltia com a metàfora*, sobre la tuberculosi i el càncer. Amb lucidesa i una capacitat analítica intacta (l'escriptora estava malalta) explica com aquestes malalties van marcar el camí de l'individualisme en assenyalar persones concretes i aïllar-les de la societat, com es van adaptar als cànons romàntics, com es van convertir en una condemna per a segons quins models de vida. I com les metàfores que generen "són sobretot un vehicle per a les grans insuficiències de la nostra cultura: per a les nostres actituds superficials sobre la mort, per a les nostres ansietats respecte dels sentiments, per a la nostra incapacitat de construir una societat industrial avançada que reguli el consum d'una forma adequada".

Amb les notificacions sobre coronavirus que salten cada cinc minuts al mòbil, he continuat buscant llibres sobre pestes, epidèmies i malalties al catàleg de Biblioteques de Barcelona (l'extensió natural de la meua biblioteca) i hi he trobat exemplars del *Diari de l'any de la pesta*, de Daniel Defoe, que es considera el primer llibre de ficció sobre una epidèmia mortal i que és una lectura apassionant. També hi he trobat, en una secció de medicina (ah, les classificacions de llibres, quin gran misteri!), l'assaig clàssic de Susan Sontag *La malaltia com a metàfora*, sobre la tuberculosi i el càncer. Amb lucidesa i una capacitat analítica intacta (l'escriptora estava malalta) explica com aquestes malalties van marcar el camí de l'individualisme en assenyalar persones concretes i aïllar-les de la societat, com es van adaptar als cànons romàntics, com es van convertir en una condemna per a segons quins models de vida. I com les metàfores que generen "són sobretot un vehicle per a les grans insuficiències de la nostra cultura: per a les nostres actituds superficials sobre la mort, per a les nostres ansietats respecte dels sentiments, per a la nostra incapacitat de construir una societat industrial avançada que reguli el consum d'una forma adequada".

EL RETORN DE SHERLOCK HOLMES
ARTHUR CONAN DOYLE
VIENA
TRADUCCIÓ DE XAVIER ZAMBRANO
400 PÀG. / 20,90 €

Distopia pandèmica en vinyetes

XAVI
SERRA

Amb les notificacions sobre coronavirus que salten cada cinc minuts al mòbil, he continuat buscant llibres sobre pestes, epidèmies i malalties al catàleg de Biblioteques de Barcelona (l'extensió natural de la meua biblioteca) i hi he trobat exemplars del *Diari de l'any de la pesta*, de Daniel Defoe, que es considera el primer llibre de ficció sobre una epidèmia mortal i que és una lectura apassionant. També hi he trobat, en una secció de medicina (ah, les classificacions de llibres, quin gran misteri!), l'assaig clàssic de Susan Sontag *La malaltia com a metàfora*, sobre la tuberculosi i el càncer. Amb lucidesa i una capacitat analítica intacta (l'escriptora estava malalta) explica com aquestes malalties van marcar el camí de l'individualisme en assenyalar persones concretes i aïllar-les de la societat, com es van adaptar als cànons romàntics, com es van convertir en una condemna per a segons quins models de vida. I com les metàfores que generen "són sobretot un vehicle per a les grans insuficiències de la nostra cultura: per a les nostres actituds superficials sobre la mort, per a les nostres ansietats respecte dels sentiments, per a la nostra incapacitat de construir una societat industrial avançada que reguli el consum d'una forma adequada".

Amb les notificacions sobre coronavirus que salten cada cinc minuts al mòbil, he continuat buscant llibres sobre pestes, epidèmies i malalties al catàleg de Biblioteques de Barcelona (l'extensió natural de la meua biblioteca) i hi he trobat exemplars del *Diari de l'any de la pesta*, de Daniel Defoe, que es considera el primer llibre de ficció sobre una epidèmia mortal i que és una lectura apassionant. També hi he trobat, en una secció de medicina (ah, les classificacions de llibres, quin gran misteri!), l'assaig clàssic de Susan Sontag *La malaltia com a metàfora*, sobre la tuberculosi i el càncer. Amb lucidesa i una capacitat analítica intacta (l'escriptora estava malalta) explica com aquestes malalties van marcar el camí de l'individualisme en assenyalar persones concretes i aïllar-les de la societat, com es van adaptar als cànons romàntics, com es van convertir en una condemna per a segons quins models de vida. I com les metàfores que generen "són sobretot un vehicle per a les grans insuficiències de la nostra cultura: per a les nostres actituds superficials sobre la mort, per a les nostres ansietats respecte dels sentiments, per a la nostra incapacitat de construir una societat industrial avançada que reguli el consum d'una forma adequada".

Amb les notificacions sobre coronavirus que salten cada cinc minuts al mòbil, he continuat buscant llibres sobre pestes, epidèmies i malalties al catàleg de Biblioteques de Barcelona (l'extensió natural de la meua biblioteca) i hi he trobat exemplars del *Diari de l'any de la pesta*, de Daniel Defoe, que es considera el primer llibre de ficció sobre una epidèmia mortal i que és una lectura apassionant. També hi he trobat, en una secció de medicina (ah, les classificacions de llibres, quin gran misteri!), l'assaig clàssic de Susan Sontag *La malaltia com a metàfora*, sobre la tuberculosi i el càncer. Amb lucidesa i una capacitat analítica intacta (l'escriptora estava malalta) explica com aquestes malalties van marcar el camí de l'individualisme en assenyalar persones concretes i aïllar-les de la societat, com es van adaptar als cànons romàntics, com es van convertir en una condemna per a segons quins models de vida. I com les metàfores que generen "són sobretot un vehicle per a les grans insuficiències de la nostra cultura: per a les nostres actituds superficials sobre la mort, per a les nostres ansietats respecte dels sentiments, per a la nostra incapacitat de construir una societat industrial avançada que reguli el consum d'una forma adequada".

LA MUERTE ROSA
JAUME PALLARDÓ SEGARRA
EDICIONES CONTRABANDO
VOL.1 130 PÀG. / 10 €
VOL.2 120 PÀG. / 10 €

com la mateixa Agatha Christie-Conan Doyle no permet fer gaires elucubracions al lector, perquè tot conflueix en un recorregut que només Holmes sap i cap a un final amb sorpresa que mai no hauria pogut suposar-se. No cal dir que aquesta línia té moltíssims admiradors i Conan Doyle l'ofereix admirablement. Demana un lector passiu fascinat, repetim, en una relació, diguem-ne, cordialment sardomasquista encarnada a la perfecció pel doctor Watson i, en un altre paper, per les forces policials, sovint ridiculitzades (tot i que perdonades benevolentment) i menystingudes. Holmes és el rei absolut, que resol els seus casos basant-se en el mètode deductiu que, donada l'època de les aventures, és el més eficient, ja que ens trobem en un moment històric sense ajuts tècnics remarcables.

Caure rodó

Aquests relats, per cert, contenen la famosa història del retorn de Sherlock Holmes del regne dels difunts en una escena gairebé bíblica en què s'apareix de sobte a Watson, que el creia mort, com tothom, després de la seva darrera batalla amb el malvat Moriarty. El doctor, incapaç de suportar-ho, "per primer i últim cop a la vida" perd el sentit i cau rodó a terra. Coses de l'amor. Cal comentar, perquè no sigui dit, que no desvellem res perquè precisament aquest és un dels seus grans valors: deu ser dels primers casos en la literatura de consum popular (o el primer, directament) en què un autor, superat per la fama del personatge i interessat a canviar de registre, decideix matar-lo, fer-lo morir, però no pot sortir-se'n perquè la demanda popular l'hi impedeix.

Una demostració clara i nítida, i primerenca, que la confecció d'una novel·la no implica tenir-ne la propietat absoluta. És un contracte a dos, entre l'autor i el lector. I cal acceptar-lo. Cal posar-s'hi bé. I per la biografia d'Arthur Conan Doyle, ens adonem que Holmes, al cap i a la fi, no li va impedir, per exemple, dedicar-se a la política ni escriure tota mena de novel·les, històriques, de ciència-ficció i fins i tot d'espiritisme. ♦♦

Amb les notificacions sobre coronavirus que salten cada cinc minuts al mòbil, he continuat buscant llibres sobre pestes, epidèmies i malalties al catàleg de Biblioteques de Barcelona (l'extensió natural de la meua biblioteca) i hi he trobat exemplars del *Diari de l'any de la pesta*, de Daniel Defoe, que es considera el primer llibre de ficció sobre una epidèmia mortal i que és una lectura apassionant. També hi he trobat, en una secció de medicina (ah, les classificacions de llibres, quin gran misteri!), l'assaig clàssic de Susan Sontag *La malaltia com a metàfora*, sobre la tuberculosi i el càncer. Amb lucidesa i una capacitat analítica intacta (l'escriptora estava malalta) explica com aquestes malalties van marcar el camí de l'individualisme en assenyalar persones concretes i aïllar-les de la societat, com es van adaptar als cànons romàntics, com es van convertir en una condemna per a segons quins models de vida. I com les metàfores que generen "són sobretot un vehicle per a les grans insuficiències de la nostra cultura: per a les nostres actituds superficials sobre la mort, per a les nostres ansietats respecte dels sentiments, per a la nostra incapacitat de construir una societat industrial avançada que reguli el consum d'una forma adequada".